

Никополь и на 18 юлий подъ Плъвенъ — да си отдамъ единъ ясенъ отчетъ за всичко, което ставаше около мене.

«Пѣхотния огънь не закъснѣ да стане сжщо така силенъ и честъ, както и прѣзъ врѣме на сражението на 18 юлий. Не се чуваха вече нито отдѣлни залпове, нито непрѣривна стрѣлба, а се слушаше нѣщо подобно на страшенъ ревъ. Нашето общо душевно състояние скоро стана съсвсѣмъ печално. Изгубихме вѣра въ прѣвземането на Плъвенъ до пристигането на подкрѣпления отъ Русия. У всѣки единъ отъ насъ бѣха още прѣсни въ памятьта възпоминанията за несполукитѣ, прѣтърпѣни на 8 и 18 юлий и за това не бѣха малцина изъ помежду ни, които смѣтаха тази нова атака за прѣждеврѣменна.

«Скоро се научихме, че атаката на Радишевския редутъ била отблъсната. Пушечния трясъкъ като ли че поотихна. Но почти веднага слѣдъ това се зачу ново ура! и пѣхотния огънь започна своята яростъ отново. Както се научихъ по-послѣ, Казанския и Шуйския полкове, бѣха влѣзли въ линията за да поддържатъ Углицкия и Ярославския полкове, но сж били отблъснати.

«Слѣдъ малко, подиръ 3 часа, генералъ Зотовъ ме изпрати при генерала Веляминова, началникъ на 31 пѣхотна дивизия отъ IX корпусъ, съ заповѣдъ да пусне Воронежския полкъ въ атака на Радишевския редутъ, който вече два пжти усърдно бѣше атакуванъ отъ насъ.

«Около 4 часътъ слѣдъ пладнѣ генералъ Зотовъ ме повика и ми каза: «Идете намѣрете Великия Князъ и му доложите, че нашата третя атака биде отблъс-